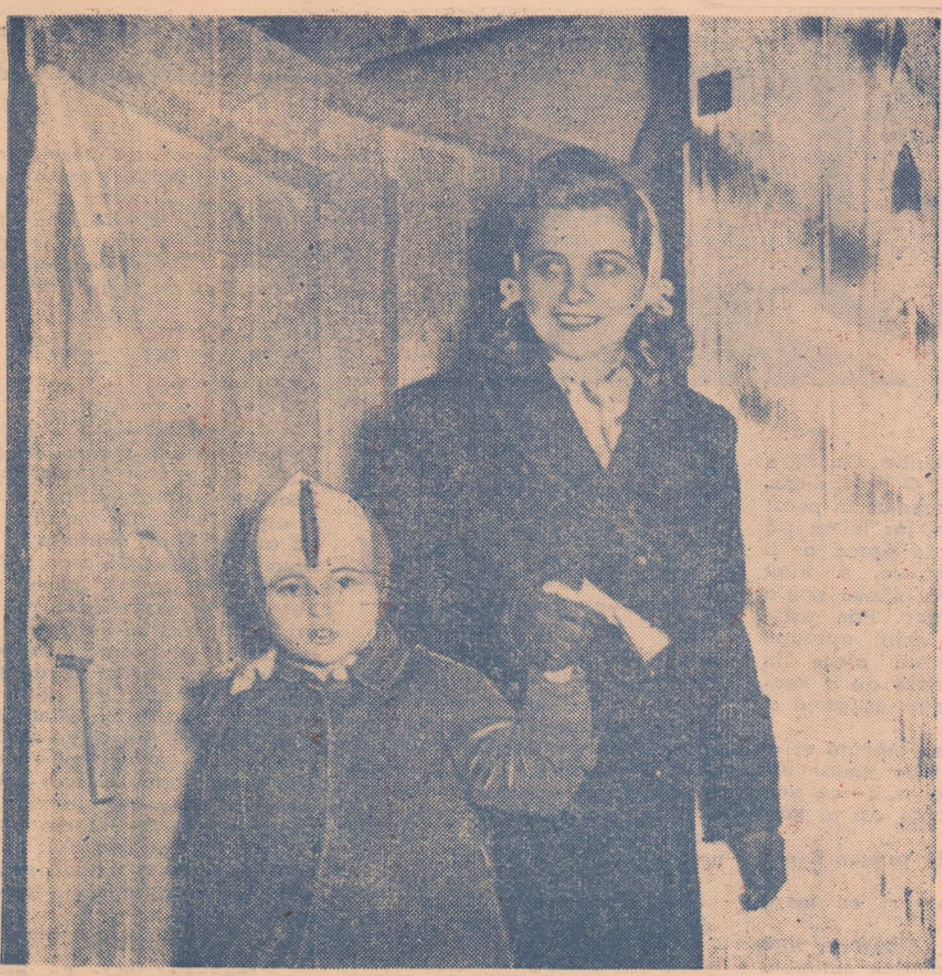
Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 11 .(571) * miercuri 6 febr. 1957 * 4 pag. 15 bani



REZULTATELE PROVIZORII ALE ALEGERILOR PENTRU MAREA ADUNARE NAȚIONALĂ

După datele provizorii primite telegrafic la Comisia Centrală Electorală, numărul total al cetățenilor înscriși în listele de alegători pentru Marea Adunare Națională a fost de peste 11.600.000 față de 10.574.475 cîți au fost înscriși în listele de alegători pentru Marea Adunare Națională în anul 1952.

Au luat parte la vot în ziua de 3 februarie 1957 peste 99% din numărul alegătorilor înscriși.

Peste 98% din voturi au fost date pentru candidații Frontului Democrației Populare.

Toți candidații F.D.P. au întrunit marea majoritatea a voturilor. Astfel:

In circ. „Grivița-Roșie"-București, voturile pentru candidatul F.D.P. tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej reprezintă 99,98% din totalul voturilor exprimate.

In circ. „23 August"-București 99,10% din votanți și-au dat votul pentru candidatul F.D.P. tovarășul Chivu Stoica.

In circ. Atelierele C.F.R. „16 Februarie"-Cluj candidatul F.D.P. tovarășul dr. P. Groza a întrunit 99,91% voturi pentru.

In circ. Bucureștii Noi 98,78% dintre votanți și-au dat votul pentru candidatul F.D.P., Eroul Muncii Socialiste, Șt. Lungu.

In circ. „6 Martie"-București 98,69% dintre votanți și-au dat votul pentru candidatul F.D.P. acad. prof. dr. C. I. Parhon.

In circ. Cotușca-Suceava 98,61% dintre votanți și-au dat votul pentru Eroul Muncii Socialiste C. Adochiței.

N. R. Datele definitive cu privire la rezultatul alegerilor pentru Marea Adunare Națională vor fi publicate în numărul viitor al gazetei.

ZI DE BUCURIE PE PLAIURILE ȚĂRII

Cu toate că meșterul Topor prevestise zile friguroase pentru acest început de februarie, dimineața zilei de 3 a început cu un soare strălucitor. In această dimineață primăvăratică am pornit să colindăm prin sate și orașe, ca să vă împărtășim și vouă bucuria zilei de 3 februarie, ziua alegerilor de deputați în Marea Adunare Națională.

De-abia am coborit...

...din autobuz la Preotești, că, pe șosea, ne-am întîlnit cu o coloană de femei de toate vîrstele, țărance și muncitoare din comună. Cu steagul în frunte, se îndreptau spre centrul de votare. Așa hotărîseră ele să vină la vot: împreună. La centrul de vot, lume multă, veselie. Cu toate că era destul de devreme, peste 50% din alegători se și prezentaseră.

Tocmai cînd stăteam de vorbă cu președintele comisiei de votare, de afară s-a auzit o muzică veselă. Am dat fuga cu toții. Fanfara executa acum o sîrbă îndrăcită. Și cum la țară oamenii nu se lasă prea mult îndemnați, îndată s-a încins un joc pe cinste.

Veselie mare...

...am găsit și la Balotești. De cum am pășit pe ușa centrului de votare, am auzit cîntece. Una din clase (centrul de vot se afla în școală) fusese transformată în sală de spectacol, iar alegătorii se desfătau cu programul prezentat de pionierii școlii din Balotești. După o sîrbă și o horă, spectatorii au văzut și sceneta „O nouă rasă de găini". Stînă Octavian a obținut o furtună de aplauze în rolul lui Teodorescu, eroul principal al scenetei.

In acest timp, într-o cameră alăturată, pionierele Marica Maria, Tănase Tatiana și Damian Maria, erau foarte ocupate. Camera era plină de copii mici care-și așteptau părinții să voteze. Cînd am intrat noi, Marica se căznea să-l liniștească pe micul Sardescu Grigoraș, care neobișnuit cu atîta lume, se pornise pe plîns.

...Și încă ceva. Afară, în mijlocul alegătorilor, se afla tovarășul academician G. Călinescu, candidat în alegeri. Tovarășul Călinescu votase la Balotești și acum stătea de vorbă cu sătenii.

Spre seară...

...am ajuns din nou în București. Ne-am oprit la secția a VI-a de votare din raionul Nicolae Bălcescu. Cu acest prilej am prins o parte din spectacolul oferit alegătorilor de echipa de amatori a Fabricii de chibrituri.

— Dans polonez cracoviac! — anunță prezentatorul.

Și spre surpriza noastră, apăru echipa de dansuri a clasei a V-a de la Școala nr. 120, în al cărui local era instalată secția de vot.

Cu toate că marea majoritate a alegătorilor votaseră în primele ceasuri ale zilei, în toate colțurile țării veselia a ținut pînă seara, tîrziu. Prin cîntec și dans, cetățenii au sărbătorit cum se cuvine ziua de 3 februarie. Ei și-au arătat dragostea nesfîrșită pentru partid și pentru candidații Frontului Democrației Populare, candidații poporului.

A. WEISS



3

★

1. ...Și, în sunetele fanfarei, s-a încins un joc pe cinste.

2. Impreună, cu steagul în frunte, au pornit la vot.

3. „...O să-ți dăm o jucărie, Grigoraș, și poate că n-ai să mai plîngi".

4. Un dans polonez: Cracoviac.

★



4



1



2

La ora 6...

Păun Cristina, instructoarea superioară de la Școala nr. 12 din Brăila, a împlini la 25 decembrie 18 ani. Știa că anul acesta votează pentru prima dată și a avut grijă să vadă dacă e trecută pe listă. Mai știa că va vota la Școala nr. 17, unde învățase ea cu ani în urmă. Pionierii din școala la care ea este instructoare, au aflat de toate acestea și s-au gîndit să-i facă o surpriză.

In ziua alegerilor, Cristina a fost prima la centrul de vot. La ora 6, cînd președintele a deschis ușa secției de vot, ea n-a mai recunoscut școala în care a învățat. In locul băncilor se afla o masă lungă îmbrăcată în pluș roșu, iar pereții și podeaua erau tapisate cu covoare multicolore. Cristina a votat. Cînd să iasă afară s-a pomenit față-n față cu Doina, președinta unității însoțită de cîțiva copii.

— Ce-i cu voi aici? a dat să întrebe Cristina.

Cîteva clipe nimeni nu scoase o vorbă.

— Vă felicităm în numele unității, reuși să spună în cele din urmă Doina. Și-i întinse două cărți, darul copiilor pentru primul vot al instructoarei lor.

Stela JUCAN

INVENTIVITATE

Robert Bix, mai pe scurt Bob, e unica odraslă a lui Samuel Bix, fabricantul de bretele. El a moștenit de la taică-său toate extraordinarele calități ale acestuia. Or, cea mai de seamă calitate a bătrînului Samuel e inventivitatea în afaceri. Poți vedea, de pildă, pe toate străzile din Boston afișe gigantice, înfățișînd pe celebrul alpinist Mike, suspendat pe marginea unei prăpăstii, în clipa cînd e salvat de la moarte de... bretelele Bix. Sau pe nu mai puțin celebrul gangster Like, care evadează din închisoare slujindu-se de bretelele Bix...

Bix junior, fiind de vîrstă fragedă, își manifestă inventivitatea deocamdată numai în jocuri. Cînd îi vin prietenii în vizită, se joacă de-a vînătoarea de negri. Il spoiesc cu vax pe bietul Tim, fiul bancherului Lane, un băiat gras, nătăfleț și biaiin. Apoi se reped toți asupra lui Tim, îi cărăbănesc la pumni și-l întind pînă ce victima începe să urle. Dar jocul acesta nu poate fi împins prea departe, fiindcă de... Tim e totuși băiatul lui Lane.

De cîteva zile, Bob are o nouă distracție. Tatăl său i-a dăruit un arc splendid, cu săgeți fine de oțel. Toată ziulica, Bob trage la țintă în grădină. Dar treaba asta a devenit cam monotonă. Bob a început să se plictisească. Amintiți-vă însă: Bob Bix a moștenit de la Samuel Bix o calitate prețioasă: inventivitatea. Intîmplarea îi scoate în cale pe Thomas, bătrînul grădinar negru al vilei. Bob dă un răcnet de triumf:

— Hei, castravete bătrîn, stai pe loc!

Grădinarul îl întreabă respectos:

— Ați dorit ceva, domnișorule ?

— Doresc să stai așa și să nu te miști. Acum sînt Wilhelm Tell. S-aude ?

Bătrînul Thomas n-a auzit de acest Tell, dar nu presimte nimic bun. Bob, cățărîndu-se pe o bancă, îi așează tacticos o portocală pe cap, după care se depărtează cîțiva pași și-și încordează arcul. Thomas înțelege. Broboane de sudoare îi încing fruntea. Intreabă sfios:

— Nu vă fie cu supărare, domnișorule, ce vreți să faceți ?

— Nu te privește. Stai nemișcat. Dacă te clintești, îi spun lui mister Bix să te concedieze imediat. Iar dacă n-o să nimeresc portocala ci capul tău de mistreț, atîta pagubă. Te plătesc în aur. Tata are destul.

Thomas simte un fior rece în spate. Săgețile de oțel sînt ascuțite ca acele... Se roagă, stins:

— Domnișorule, dacă doamne ferește... fie-vă milă de părul meu alb! Am patru copii.

— Gura, pocitanie neagră ! Ți-am zis : dacă miști, te dau afară !

Thomas știe că amenințarea nu e glumă. Șomajul.. Thomas a gustat ani mulți din viața amară de șomer. Ii sună în urechi plînsul Anniei, fata lui cea mică. Și nu clintește. Săgeata vîjîie. Thomas simte un fulger arzător în ochiul drept. Nu, nu. Annie nu va răbda de foame!

Vasile MANUCEANU

RADIO GLOB

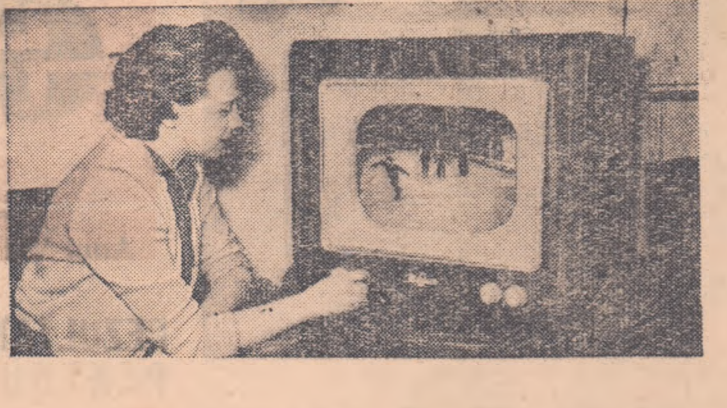
● *Fiecare din cei 2000 de membri ai cercurilor de la Palatul pionierilor din orașul Baku pregătesc cîte un dar oaspeților străini care vor veni la Festival. Tinerii grădinari vor trimite la Moscova 10.000 de flori. Cercul tinerilor fotografi pregătește un album cu vederi din capitala Azerbaidjanului. Muncesc de zor pionierii din cercurile tinerilor pictori, sculptori, constructori de nave, aeromodele.*

Cinci mii de școlari au participat la seratele închinate Cehoslovaciei, Bulgariei, Romîniei, Albaniei.

● *In R.S.S. Turkmenă au fost organizate, în vederea Festivalului, 300 de ansambluri artistice.*

● *Tineretul din Nepal a plănuit organizarea unui festival național în vederea pregătirii pentru Festivalul Mondial de la Moscova.*

● *Printre numeroasele expoziții ale Festivalului se va organiza și una internațională de filatelie.*



CE E NOU

In curînd se va pune în vînzare primul lot de televizoare „Temp-2" importate din Uniunea Sovietică.

Populația capitalei și a orașului Ploești va avea astfel posibilitatea să recepționeze emisiunile stației de televiziune din capitală, intrată recent în funcțiune.

★ ★ ★

TINERI CURAJOȘI

Intr-o zi de aprilie, Gavril a plecat la Rădăuți. O dată ajuns, a mers înspre herghelie. In poartă s-a oprit puțin, iar inima i-a prins a alerga de parcă ar fi vrut să i-o ia înainte. A tăiat drumul prin curtea întinsă și s-a repezit spre grajduri. Prin ușile grele de brad, aburi aproape străvezii se furișau alene în afară. Un băiețandru de o seamă cu el ieși dintr-un grajd și îl privi mirat.

Gavril, după ce-l măsură și el din priviri, îl întrebă timid cum ar putea să vorbească cu nea Galan, antrenorul de cai al hergheliei.

Celălalt îi zîmbi prietenos și-i propuse :

— Vino cu mine, și eu merg într-acolo.

Gavril îl urmă. Ajunși în fața unei clădiri, băiatul în salopetă se opri.

— Știu pentru ce ai venit la nea Galan — vorbi el. Cred că o să fim prieteni. Pe mine mă cheamă Grigore. Grigore Lupancu... Dar pe tine ?

Cineva tuși ușor în spatele lor și apoi întrebă liniștit :

— Ai pregătit iepșoara albă, Grigore ?

Gavril se întoarse. Un om nu prea înalt, îmbrăcat simplu, cu o cușmă mare trasă pe ochi, asculta cu interes cele cîteva vorbe pe care i le șopti Grigore. Făcu apoi cîțiva pași spre Gavril și, întinzîndu-i mîna se prezentă scurt :

— Ilie Galan — antrenorul hergheliei. Pe mine mă cauți, mi se pare.

Gavril nu știu la început ce să facă. Apucă apoi mîna omului și, înclinîndu-se, rosti mirat de curajul său :

— Bună ziua .. Poate aveți un loc la cai ?

Galan îl cercetă dintr-o privire pe băiat. Mic de statură, cu o față rotundă, încă de copil, părea să n-aibă mai mult de 15-16 ani.

— Și cum zici că-ți spune, tovarășe ?

— Dumitrescu Gavril !

Ca să dea o mai mare putere de convingere răspunsului său, băiatul adăugă grăbit :

— Pe tata îl cheamă Ion Dumitrescu. A fost și el călăreț.

Fiul voia să urmeze meseria tatălui...

★

— Uite, Gavril, aici sînt armăsarii ; sînt din rasa Ghidran, crescuți de herghelia noastră, cu care ne mîndrim. Cei din dreapta sînt ai tăi. Deocamdată rămîi cu ei. La amiază vin să te iau, să mergem la sala de manej. Știi, clădirea unde ne-am întîlnit cu nea Galan.

Apropiindu-se apoi de Gavril, Grigore îi șopti cu atîta seriozitate, de parcă i-ar fi împărtășit un secret de care depindea existența întregii hergheiii :

— O să lucrăm cu o pereche de cai strașnici. Nici nu te poți apropia de ei dacă nu te cunosc. Pe unul o să-l încalec eu. O să-l rog pe nea Galan să te ia și pe tine. Iar deseară o să mergem la serbarea de la clubul hergheliei. Ei, ce zici ?

★

Zi de toamnă, aurie. Răsuflarea pămîntului, purtată pe aripi de vînt, aducea miros de poieni nesfîrșite, cu ierburi grase și înalte.

Gavril urma să-și dea astăzi primul său examen. Calul, nervos, se ridică pe picioarele dindărăt, apoi se aruncă ca o săgeată în urmărirea celorlalți.

Puțin aplecat pe gîtul calului, bine înfipt în scări Gavril se pregătea pentru primul obstacol. Struni din mers armăsarul, apoi îi dădu frîu liber. Arcuindu-se, Ghidran trecu parcă în joacă peste bariera de mesteacăn, alergînd apoi grăbit mai departe, spre „tufișul" înalt ce urma. La un pas de obstacol, Ghidran se arcui, oprindu-se. Furios, Gavril îl întoarse pentru a-și face din nou vînt. Calul se smuci, alergă apoi de parcă l-ar fi ars un foc lăuntric și iar se opri, pentru a porni mai departe, din ce în ce mai sălbatic. Galan pricepu ce se întîmplase. Calul era speriat. O luă la fugă spre Gavril, strigîndu-i să oprească pînă ce armăsarul se va răci. Dar era prea tîrziu. Gavril zburase din șa ca o pietricică azvîrlită de mîna unui copil. Iarba înaltă îi ușură căzătura. Se ridică grăbit, tremurînd încă de necaz pentru rușinea pe care o pățise. Pentru prima oară nu luă în seamă nici vorbele lui nea Galan. Iși pipăi picioarele și cînd le găsi întregi, bune de umblat, subție privirea și urmări strîngînd din dinți goana armăsarului. Străbătu în fugă drumul pînă la Ghidran, stăpînit de dorința de a-l plesni peste bot cu biciușca o dată, de două ori, pînă s-ar mai răcori. Oprit în fața calului, care-l privea cu nările-i fine tremurînd, de parcă l-ar fi întrebat : „Hei, te-ai lovit rău ?", Gavril ridică mîna, dar o lăsă înciudat jos. Și nu știu cum se făcu că, cu toate că-i mai jucau prin fața ochilor steluțe mici, roșietice sări deodată în șa, strîngînd cu putere hățurile și, îndemnînd armăsarul cu pintenii, trecu ca o furtună pe lîngă antrenor și se îndreptă spre obstacole ..

★

...Ianuarie 1957. Pe geamuri gerul a desenat flori de gheață. Inăuntru e cald și plăcut. Sus, pe bolta enormei săli de manej, s-au aprins primele becuri. Deasupra obstacolelor plutesc lin, arcuindu-se, zece cai. Ilie Galan stă în mijlocul sălii și continuă povestirea :

— Au trecut cîțiva ani de atunci. Nu mult timp după ce a venit la noi, Gavril l-a adus și pe fratele său. Constantin nu rămînea de loc în urma lui frate-său. Apoi a venit și Nicolescu Vasile. A început și el de la 16 ani meseria de crescător de cai. Ehei, dacă aș avea și eu acuma 16 ani, ce m-aș mai lua la întrecere cu Grigore !

— De ce tocmai cu el ?

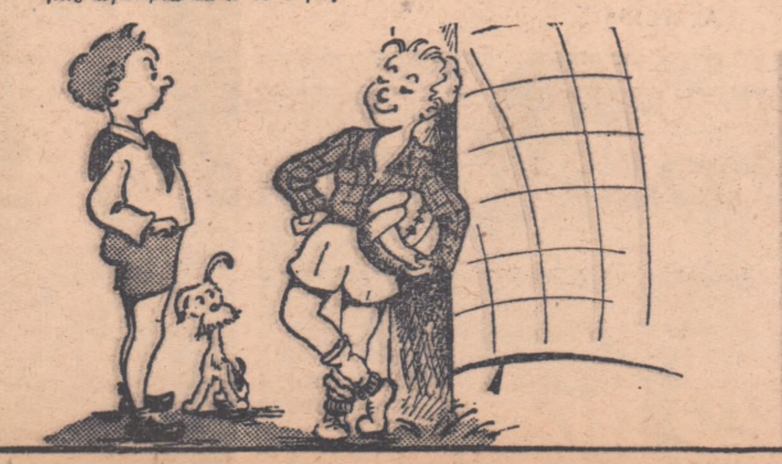
— A, nu știți nimica ? Lupancu Grigore a plecat la un concurs internațional. Este unul dintre cei mai buni călăreți tineri ai țării. Să spun drept, la început l-am invidiat. Acuma însă îmi dau seama ce prost am fost. Oare nu a dus el acolo și munca mea de 30 de ani ?

Grigore Lupancu, Constantin, au ajuns călăreți cunoscuți și au plecat la alte herghelii. In locul lor au venit alți băieți. Așa că acuma o iau iar de la început...

M. ZONIS



Unii copii în loc să pregătească lecțiile așteaptă să li se sufle.



— Nicule, vezi de învață bine lecția fiindcă mîine mă ascultă!

Știința

Cum va fi vremea



„Luna lui Faur" sau a meșterilor fierari, care în această epocă a anului lucrau uneltele pentru aratul de primăvară, este a treia și cea mai grea lună a iernii — In această lună, din cauza zăpezii ce acoperă solul, mor cele mai multe pasarele, iar lupii, flămînziți în cele 2 luni anterioare se unesc în haite, ies din pădure și atacă pe om, venind pînă în preajma satelor.

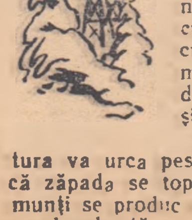
Tot în februarie, ursul se trezește din somnul lui și iese din bîrlog pentru a vedea cum e vremea; după ce își calculează un timp probabil, se întoarce în vizuină, știind acum cît mai are de dormit pînă la venirea primăverii.

Șoarecii de cîmp își termină proviziile de grîne și ies din galeriile subpămîntene pentru a se ascunde în hambarele sătenilor, iar după ei se țin și dihorii sau nevăstuicile.

In pădurile din Carpații înalți, căprioarele ies din ascunzișurile lor în căutarea mugurilor și cad ușor victime rîșilor, care le caută prin toate locurile. Corbii își scot puii și croncănesc în cîrd la apropierea viscolului, vestind astfel toate vietățile că vine vreme rea. — Ei sînt meteorologii de iarnă ai pădurilor.

Anul acesta luna februarie va fi geroasă în primele 18 zile, apoi se va încălzi brusc și foarte mult, luînd aspect primăvăratic.

După primele 4 zile, care vor fi geroase și noroase, cu ninsoare trecătoare, timpul se încălzește ușor, pentru a deveni iarăși geros pînă la 11—12 februarie. — De la 13 la 17 februarie, după o ninsoare viscolită, timpul devine uscat și geros; noaptea temperatura coboară sub minus 20 grade, iar prin nordul țării chiar sub minus 30 grade.



De la 18 februarie pînă la sfîrșitul lunii vremea își schimbă cu totul înfățișarea, devenind călduroasă, cu cer variabil și cu ploi trecătoare, mai ales în zilele de 18—21, 25—26 și 28 februarie.

Ziua temperatura va urca peste 6 grade, astfel că zăpada se topește peste tot. In munți se produc avalanșe și rîurile se dezgheață

MOȘ VREME (N. TOPOR)

Matematică vie



V-ați întrebat vreodată cîte feluri de meciuri există? Ați începe desigur să socotiți cam așa: meci de fotbal, volei, handbal, ping-pong... Dar nu mai continuați, că tot n-o să vă treacă prin minte noul fel de meci care se joacă la Gălăteni.

Deunăzi mă aflam în Școala de 7 ani, invitată la un astfel de meci. Priveam în jur și nu mă dumiream ce meci se va ține: fără teren, fără minge, plasă... în sfîrșit nici un fel de material sportiv.

In momentul acela arbitrul anunță începerea jocului.

3 la 1 pentru echipa A

Jucătorii stau față în față. Mănăsescu — căpitanul echipei A — aruncă „mingea". Florea răspunde cu o „lovitură" promptă și din primul moment echipa B înscrie un punct. Mănăsescu trimite din nou „mingea". De data aceasta echipa B ezită. Arbitrul începe să numere: 1... 2... 3. In echipa B se aud murmure... Pe tabela de marcaj se înscrie 0 pentru echipa B și 1 pentru echipa A. In același moment arbitrul anunță schimbarea locurilor între echipe.

Trăim cu toții clipele de emoție ale unui adevărat meci. Și pe drept cuvînt. Căci ce este meciul decît o întrecere? O astfel de „întrecere" avea loc și între jucătorii noștri. Numai că mingea era matematica, loviturile — întrebările și problemele la care răspundea echipa adversă, iar arbitrul, chiar profesorul de matematică.

Jocul continuă. Acum trimite mingea Stuchiță — căpitanul echipei B. Din cealaltă echipă, Păuna răspunde printr-o lovitură rapidă și precisă. Se înscrie al doilea punct pentru echipa A. Dar Stuchiță nu dă răgaz echipei B, nici să respire. Pune o nouă întrebare. Izbindu-se ca de un zid puternic — al cunoștințelor — întrebarea primește răspunsul mai repede decît se așteptau adversarii. Jocul devine încordat. E ultimul minut de joc. Scorul este de 2-1 pentru echipa A. Asistența e nerăbdătoare. Iși vor mai lua oare revanșa cei din „B"?

Să urmărim jocul. „Mingea" se află tot la echipa B. Marian se adresează lui Ion:

— Am în curtea de păsări 8 capete și 26 de picioare. Cîte găini și cîți iepuri sînt? Ion se încurcă — se vede că nu prea dă de rost problemei — și o „pasează" iute Elenei (tot din echipa lui). Ea răspunde repede și precis.

„Goool!..." strigă asistența entuziasmată. In ovațiile unanime arbitrul anunță victoria echipei A.

Meciul matematic a luat sfîrșit.

Incă o surpriză

Inghesuiți în fața gazetei, copiii își notează ceva, preocupați. Unii țin caietul pe perete, alții pe genunchi sau pe spatele celui din față. Să vedem ce s-a întîmplat. Mă apropii și citesc: „Atenție! Se dau rezultatele primei etape de jocuri de la gazeta noastră" (Citesc titlul mare „GAZETA MATEMATICA"). Nici asta nu-i o gazetă de perete obișnuită. Hotărît lucru, mi-am zis, în școala aceasta am de văzut multe.

Citesc mai departe. Alt articol vestește adunarea viitoare a cercului „Matematicienii veseli". Tema adunării: caleidoscop matematic. Intr-o rubrică pusă la loc de cinste, sub titlul „Campionatul de matematică pe anul 1956-1957", se răsfață—proaspăt scrise—cifrele scorului obținut la ultimul meci. In altă rubrică se publică jocurile pentru etapa a II-a a concursului. Mai toți copiii se grăbesc să-și copieze jocurile. Și se bucură parcă ar fi vorba de un concurs de glume.

Cum spun unii școlari că matematica nu e frumoasă? In școala aceasta a devenit o pasiune. Matematica e vie.

Florica BALAN

Răsfoind REGULAMENTUL

1. Indatoririle pionierului sînt:

. . . .

f. SĂ FIE CINSTIT, DREPT, MODEST, BUN TOVARĂȘ...

(Din regulamentul Organizației de pionieri din R.P.R.)

Andrei intră în clasă val-vîrtej. Se așeză în bancă lîngă mine și după ce-și trase răsuflarea, îmi spuse de-a dreptul:

— Am uitat să-mi scriu tema la romînă.

Hm, neplăcut lucru. Romîna era chiar prima oră și nu mai rămăseseră decît vreo zece minute pînă să sune.

— Haide, totuși, să încercăm s-o facem împreună, i-am propus.

Și ne apucarăm. Mai bine zis, eu îi dictam și Andrei scria cu înfrigurare.

De terminat însă n-am reușit. Pe sală clopoțelul se porni să sune prelung.

Intră profesoara. Ora începu.

— E cineva care nu și-a făcut tema? — se auzi glasul profesoarei.

Nimeni nu se ridică. Mă uitai la Andrei. Era palid de încordare. Profesoara, punîndu-și ochelarii, deschise catalogul. Dădu o foaie, apoi încă una. Se opri.

— Costache Andrei... Citește-ne ce-ai scris.

Am înghețat. Andrei însă părea calm. Incepu să citească. Citea rar, cu intonațiile cuvenite.

Sosi și ultima frază. Spre uimirea mea, Andrei citi mai departe, privind foarte concentrat caietul. Eram năucit: cînd și cum a putut Andrei să-și termine lucrarea?

— Bravo, Andrei, îl lăudă profesoara. Mi-a plăcut mult lucrarea ta. Azi primești nota 5.

Andrei se așeză. Era încordat de emoție. L-am iscodit în șoaptă:

— Cînd ai terminat, băiete?... De pe caiet ai citit?

— Lasă-mă acum. Nu mă mai întreba.

Ii luai atunci caietul din față. Citii. Lucrarea tot neterminată era. Am înțeles. Vasăzică... a citit din gînd! Lucrul acesta m-a revoltat. Și totodată m-am simțit nemulțumit de mine însumi. Nu eu l-am ajutat să... să înșele?

— Dar cum ai putut să faci asta? l-am întrebat, hotărît într-un fel să îndrept lucrurile.

—Taci.

— Ba n-am să tac! am continuat eu iritat. Cum poți să accepți un cinci, așa?... Tu nu ai nici un pic de mîndrie?

Andrei îmi trase un ghiont. Mă văzuse profesoara.

— Ce se petrece cu tine, Sandule? mi se adresă ea. Fii bun și ieși afară... ca să te mai liniștești.

Am ieșit fără să scot o vorbă. Of, dacă aș fi putut vedea prin ușă!... Oare ce va face Andrei? Il știam curajos, nicidecum laș. Și totuși poate că acum lui nici nu-i pasă de nimic. A luat un cinci nemeritat și gata...

Deodată, ușa clasei se deschise și profesoara mă chemă. La catedră, cu capul în piept, Andrei. Clasa amuțise. Privindu-l pe Andrei mă încercă așa, o strîngere de inimă. Imi părea rău acum că l-am silit să spună.

Profesoara ne privi pe amîndoi cu prefăcută asprime. Apoi fața i se lumină de un zîmbet cald.

— Prietenia voastră a trecut azi printr-o încercare grea — ne-a spus ea închizînd catalogul. Prietenia însă, adevărata prietenie a învins.

Virgil CARABA



★

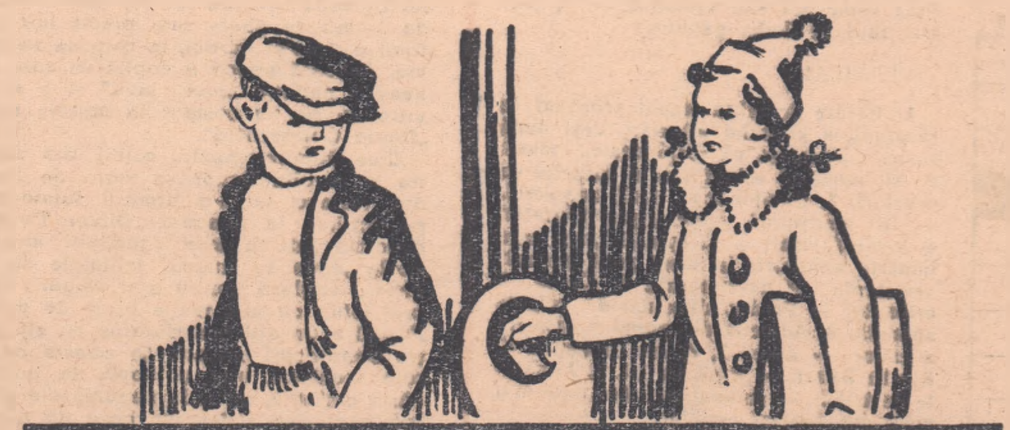
★ ★

Cine învăța altădată baletul? Răsfățatele odrasle ale boierilor. Astăzi baletul e foarte răspîndit în toate Casele și Palatele pionierilor din țară.

Asistați aci la o mică repetiție a cercului de balet de la Casa pionierilor din Cîmpina.

★ ★

★



A DISPĂRUT NIȚĂ

Da, a dispărut Niță!

Un băiat de statură mijlocie, șaten, îmbrăcat cu palton și încălțat cu ghete.

L-am cunoscut la Iași, în piața Unirii, colț cu strada Lăpușneanu.

Se plimba cu pași rari, de om care n-are nici-o treabă, între cinematograful Timpuri Noi și restaurantul Moldova. Călca tacticos, mîncînd semințe de bostan dintr-un cornet pe care-l ținea solemn, ca pe un baston de mareșal.

Ducea, elegant, sămînța la gură. Il prindea dibaci capătul cel mai îngust între dinți. Apoi, ferm, își manevra maxilarul într-așa fel, încît carapacea sămînței se desfăcea, lăsîndu-i miezul pe limbă. Și, la urma urmelor, cu-n stupit artistic, Niță proiecta pe asfalt carapacea goală.

Astfel, rămînea în urma lui, pe trotuar, un șirag de coji galbene ca-n povestea cu băiatul care-și însemna cu cenușă calea prin pădure ca să nu uite pe unde-a venit. Probabil că Niță, de asemenea, se temea să nu uite drumul spre strada Lăpușneanu... Milos, mi-am zis: „Dacă se teme c-ar putea rătăci drumul, înseamnă că e străin, că are, săracul, nevoie de vreo îndrumare". Zis și făcut:

— Cum te cheamă, băiete?

— Niță...

— Aha, Niță... frumos nume. Și cîți ani ai?

— Treișpe...

— Aha, treisprezece... Sărăcuțul, așa de mic, și străin.... Ei, ce să-i faci, se mai întîmplă. Important e să nu-ți pierzi curajul. Poți să te bizui pe mine.

Cum însă nici eu nu prea cunoșteam Iașul, am căutat din ochi pe cineva, care la nevoie m-ar fi putut sprijini. Privirile-mi căzură pe-o fetiță în vîrstă de zece-unsprezece ani, care venea foarte grăbită din susul străzii. „Ea o să mă ajute" hotărîi eu.

In aceeași clipă, auzii un zgomot ciudat, un fel de foșnitură. Mă întorsei, curios, și pricepui: Niță isprăvise semințele și aruncase grațios cornetul pe trotuar. Conștiința perspicacității mele jubilă. Spusesem eu că Niță era străin. Un ieșan n-ar fi făcut ca el. E știut doar că ieșenii își iubesc nespus orașul...

Intre timp, fetița se apropiase de noi și înainte de-a mai putea să-i spun ceva lui Niță, ea se opri brusc în fața noastră, se aplecă, ridică cornetul gol și-l vîr... într-o cutie de gunoi, țintuindu-l pe băia... c-o privire de nesfîrșit repros. Conștiința perspicacității mele jubilă din nou. Spusesem eu că fetița e ieșancă. Numai o ieșancă ar fi făcut ca dînsa!

Dar lui Niță îi sări țandăra:

— Ascultă, codato, ce faci pe deșteap... ta? Ia te uită la ea!... Ține ici cinci bani pentru curățenie. Și să mai vii și mîine.

Fetița se îmbujoră de necaz.

— Mîine mă întorc acasă, în sat! Dar tu ești un nerușinat și gata! Eu...

Dar fetița nu-și urmă vorba, izbucnise în plîns. Fugi.

— Așa-ți trebuie dacă te pui cu noi, ieșenii! strigă mîndru în urma ei Niță.

Vasăzică, mă înșelasem! Nu fetița era ieșancă iar Niță străin, ci dimpotrivă...

Mă întorsei către Niță, să-i spun o vorbă aspră dar... nu-l mai văzui. Dispăruse de lîngă mine. Il căutai un sfert de ceas însă, spre regretul meu, nu-i dădui de urmă.

Il caut și acum. Vă rog, ajutați-mă să-l găsesc! S-ar putea să se fi dus în alt oraș. Are treisprezece ani, poartă palton și e încălțat cu ghete...

Al. Ovidiu ZOTTA

Nicuță Tănase

Acțiunea P. 1500



(Continuare din nr. trecut)

— Ce facem acum de colecție? întrebă unul dintre ei.

— O s-o pățească urît femeia de serviciu și e păcat, săraca, ea n-a știut.

— Ce să facem?

— Ce-i de făcut?

Ideia salvatoare tot lui Chiru i-a venit. Ne-am dat seama că Chiru merită într-adevăr să poarte numele tribului.

Chiru făcu un alt plan de acțiune, pe care-l numi Z. Și propuse să se formeze, pentru îndeplinirea acestei acțiuni o delegație care să meargă la redacția gazetei „Scînteia pionierului", pentru a cumpăra de acolo o colecție

Propunerea a fost întîmpinată cu strigăte de ura. Ba Dinu chiar îl sărută pe „Pană de șoim". S-au ales delegații. Chiru, băiatul cu cicatricea și Rădulescu. Rădulescu a refuzat să meargă, fiindcă în după amiaza aceea avea meci de fotbal. Am fost propus.

Mi-a părut grozav de bine că m-au ales și pe mine. Casa Scînteii e înspre atelierele Grivița Roșie unde lucrează tata. Vreau măcar să-l văd pe tata. Voi nu știți cît de dor îmi este de el. Atît! Să mă uit la el și pe urmă să plec.

Am fost la redacția „Scînteia Pionierului" chiar în după amiaza aceea. Ne-au dat, după ce le-am povestit pentru ce ne trebuia. N-au vrut să primească nici bani. Banii îi colectasem de la toată clasa. La întoarcere i-am rugat pe băieți să mergem pe jos. Cînd a sunat de patru eram în fața atelierului Grivița-locomotive.

— Vreți să așteptați puțin?

— Pentru ce? mă întrebă Chiru.

— Vreau să-l văd pe tata.

— Tatăl tău lucrează aici? Ce face?

— E maistru aici.

I-am tras după o gheretă.

— De ce ne ascundem?

— Nu vreau să mă vadă.

Chiru și băiatul cu cicatricea s-au uitat unul la altul. Eu m-am tras mai după gheretă, fiindcă l-am văzut pe tata. Venea din atelier. Ce să fac? Să mă duc să sar în brațele lui, să-l sărut mult de tot, să-i spun că mama e spălătoreasă? Nu! Nu trebuia să știe asta. Nu! Nu! E tata! Vreau să strig. Nu strig. A ieșit pe poartă. M-am uitat lung după el. E îmbrăcat ca de duminică. Puțin mai încolo de poartă îl aștepta o domnișoară cu geantă și cu pantofi cu tocuri înalte de tot. L-a luat de braț pe tata și au pornit amîndoi spre oraș.

— E mama ta?

— Nu.

— Dar cine-i?

— Nu știu.

— Am înțeles, dă din cap Chiru. Și zice: te-a trimis mama ta să-l spionezi. Nu cred

— Nu, nu m-a trimis mama, nu mai stăm împreună.

— Aaa.

— Ce știți voi?

Le-am povestit tot, despre mama, despre tata, tot, tot, tot. Mamei nu i-am spus nimic acasă. De ce s-o mai supăr. Ea e destul de necăjită.

Aici o să explodeze o lampă cu gaz, eu am să alerg după o salvare, și spre rușinea mea, am să plîng mult.

Mărturisesc că la cealaltă școală aveam și mai mulți prieteni, îmi era dor și de ei, dar în momentul cînd mă întîlneam cu tribul „Pană de șoim" uitam. N-am reușit să aflu de ce acestui trib i se spunea „Pană de șoim" și nu altfel. În schimb am reușit să mă obișnuiesc cu vorba repezită a lui Chiru.

Intre mine și Dinu, care era șeful clasei și cu care stăteam în bancă, se legă o prietenie... Eram în stare să fac orice pentru el. Și sînt sigur că și Dinu simțea același lucru pentru mine.

Rădulescu era în stare să se bată cu oricine ar fi îndrăznit să mă jignească. Nu i-a trecut nimănui prin cap lucrul ăsta.

Tribul „Pană de șoim" se bucura de mare simpatie în toată școala. Nici un membru al tribului nu avea note sub patru; cum primea vreunul doi sau trei, automat ieșea din trib. Era scos. Mai tot timpul învățam la Dinu acasă. Mama lui Dinu a aflat și ea că nu mai stăm cu tata. Nu știe ce să-mi mai facă. Cînd îl văd pe tatăl lui Dinu venind acasă nu știu de ce, dar dintr-odată mi se umezesc ochii. Foarte mult din timpul nostru liber ni-l mănîncă Oprinescu. E tare greu de cap. Trebuie să-i spui de cîteva ori un lucru ca să priceapă. Pe Rădulescu trebuie să-l ținem departe de noi, că el își pierde răbdarea. Strînge din pumni și strigă:

— Bă, cap pătrat, ce e cu creierii tăi? Ți i-ai pus pe bigudiuri? Ai mărar pe ei?

— Bine că ești tu deștept, mormăie Oprinescu. Și se face roșu ca focul

Intr-una din după amieze mă întorceam de la Dinu. Mergeam singur spre casă. Mă gîndeam la tata. Nu venise de loc să ne caute, să întrebe de noi. Imi era dor de el. Dar parcă-l și uram din ziua în care-l văzusem de braț cu domnișoara aia, despre care nu i-am spus nimic mamei.

Soarele nu mai era sus. Mergeam cu capul în jos. Mă gîndeam atunci ce am să fac dacă o să trebuiască să ne mutăm din nou la tata. O să rămîn fără acești buni prieteni. Ajuns în dreptul unui cărucior cu înghețată, l-am ocolit și tocmai atunci a trecut pe lîngă mine în cea mai mare viteză o salvare. Un pas lipsea și mă urca în ea. Am să merg mai atent pe stradă. Imi vîjîie capul.

Ajung în fața porții. In acest moment salvarea, care era oprită chiar la noi, pornește cu aceeași viteză cu care a venit. Pe cine o fi ducînd? E lume strînsă la poartă. Vorbesc despre o explozie. Cînd m-au văzut, vecinii au început să-și dea coate. Simt că nu e ceva curat. Cînd m-am apropiat, au schimbat vorba. Omul care face păpuși de ipsos face semn femeii cu albeață să intre în casă, să se apuce de lucru. Iar el vine lîngă mine și-mi zice:

— Ai văzut ce a pățit mă-ta?

— Mama! Ce-a pățit mama? Țip eu și alerg spre casă. E încuiată. Fug la bucătărie. Pămîntul începe să se învîrtească cu mine. Bucătăria noastră seamănă cu... credeți-mă dragii mei, că nu se poate găsi o asemănare. Masa e făcută bucăți, miroase a gaz încălzit și a cîrpă arsă.

— Mama! Unde-i mama?...

Cîteva femei vin lîngă mine.

— Ce s-a întîmplat cu mama?

— A explodat lampa de gaz.

— N-a pățit cine știe ce, au dus-o la spital.

M-am trîntit pe pămînt și am început să plîng. M-a ridicat cineva și m-a dus în casă. Pe pat sînt aruncate rufe pîrlite de foc, altele arse pe jumătate. Doar cîteva cearceafuri mai erau întregi.

(Va urma)

SPORT

CONCURSURILE DE SCHI DE LA BORȘA

In frumoasa stațiune de iarnă Borșa au avut loc zilele trecute două concursuri de sărituri de pe trambulină. Iată rezultatele înregistrate:

Cupa RODNA: 1. Fl. Voinea (Dinamo) 214 puncte. 2. C. Crăciun (C.C.A.) 208,8 puncte; 3. N. Munteanu (Dinamo) 193,5 puncte

Cupa ȘTIINȚA: 1. Fl. Voinea 213 puncte, 2. C. Crăciun 207 puncte; 3—4. N. Munteanu și I. Bîrlă (Dinamo) 180 puncte.

CAMPIONATUL CATEGORIEI A LA HOCHEI

Amatorii sportului cu puck-ul, din Capitală, au avut ocazia să urmărească timp de cîteva zile desfășurarea turneului final al campionatului categoriei A la hochei pe gheață pentru ocuparea locurilor 1—4. Desfășurarea partidelor a stîrnit entuziasmul miilor de spectatori prezenți în tribunele patinoarului. Pînă la urmă, titlul de echipă campioană a R.P.R. pe anul 1957, a revenit formației Recolta — Miercurea Ciuc.

JUNIORII NOȘTRI LA TURNEUL F.I.F.A.

Reprezentativa noastră de juniori va lua parte și anul acesta la turneul organizat de Federația Internațională de Fotbal Amator, care se desfășoară în Spania. Ea face parte din seria a IV-a împreună cu reprezentativele Republicii Cehoslovace, Belgiei și Franței. Programul jocurilor a fost deja alcătuit. Iată-l pe cel al seriei a IV-a:

13 aprilie: R.P.R. — R. Cehoslovacă și Belgia — Franța

14 aprilie: R.P.R. — Belgia și Franța — R. Cehoslovacă.

16 aprilie: R.P.R. — Franța și Belgia — R. Cehoslovacă.

145 de ani de la nașterea lui Dickens

Romancierul copilăriei



Se spune că Dickens a fost romancierul copilăriei. Acest lucru e limpede pentru oricine citește romanele în care mai întotdeauna apar chipuri de copil, descriși cu cea mai mare duioșie și înțelegere pentru suferință, ceea ce alcătuiește caracteristica scrisului lui Dickens.

In cărțile care l-au făcut cunoscut întregii lumi, scriitorul nu ne prezintă însă o copilărie lipsită de orice greutăți și griji, ci copilăria plină de mizerii și umilințe, căreia orînduirea socială asupritoare i-a smuls tot farmecul și toate bucuriile. Recunoaștem aici ecoul suferințelor copilului Dickens, silit să lucreze într-o fabrică de cremă de ghete, mai precis într-o vitrină a acestei fabrici, în chip de reclamă vie. Această epocă a copilăriei sale Dickens a numit-o „robia mea" și a zugrăvit-o ca pe un coșmar în marele roman „David Copperfield".

Compătimirea pentru copiii fără copilărie și revolta împotriva stării de lucruri din vremea lui l-a urmărit întotdeauna pe scriitor. In romanul „Oliver Twist" e descrisă într-un mod zguduitor una din acele „case de muncă" înființate de burghezia engleză pentru a-și asigura la un preț ieftin cît mai multe brațe de muncă. Faptul e cu atît mai dureros cu cît, printre nenorociții adunați în aceste adevărate închisori, sînt și copii. In paginile cărții amintite, ca și în nenumărate altele, ura împotriva sistemului care dă naștere la astfel de abuzuri și compătimirea pentru copii, victime ale intereselor burgheziei, se unesc într-un puternic apel pentru dreptate. In toate stăruie imaginea anilor trăiți de Dickens la fabrica de cremă de ghete, amintirea copleșitoare a suferințelor propriei sale copilării.

Suferințele și durerile pe care și el le-a resimțit în copilărie le descrie și sub alt aspect: acela al sistemului de educație englez. „Nicholas Nickleby" înfățișează metodele de teroare pe care le exercită un pretins pedagog împotriva copiilor încredințați lui pentru a fi educați; altă lucrare „Dombey și Fiul" prezintă metodele — și ele barbare — de zăpăcire a minții copiilor cu tot felul de lucruri inutile, metode pe care le practică profesorul Blimber.

Cine dintre cei ce-au citit „David Copperfield" nu-și amintește paginile în care se povestește cum micul David e trimis de tatăl său vitreg la școală pentru ispășirea unor pretinse păcate... Încă de la hanul unde poposise, David află că școala e vestită prin bătăile care rup coastele elevilor. Și, o dată cu intrarea în școală pe David îl așteaptă o surpriză umilitoare: e nevoit să poarte o placardă cu inscripția: „Păziți-vă, că mușcă".

Lumea copiilor lui Dickens, cu toate suferințele și umilințele ce o apasă, e totuși plină de aspirații înalte, de dragostea de viață, de dorul de a se elibera odată de sub tirania metodelor de „educație" burgheză.

Arta lui Dickens îmbrățișează toate aspectele societății contemporane lui. Copiii, în cărțile lui Dickens, nu sînt prezentați aparte și închiși în cercul lor intim de visuri și întîmplări, ci asupra lor se răsfrîng toate problemele vieții care-i frămîntă și pe eroii maturi. Copiii, din cauza împrejurărilor prin care trec, gîndesc, în general, mult mai avansat decît îi arată vîrsta. Acest lucru deosebește pe micii eroi ai lui Dickens de alți copii, din cărțile altor autori.

Prin dragostea sa pentru cei mici, prin împărtășirea simțămintelor și a necazurilor lor, precum și prin rara putere de pătrundere în cele mai intime ascunzișuri ale sufletului lor, Dickens se înrudește cu celălalt mare prieten al copiilor, danezul Andersen, autorul cunoscutelor povești și povestiri. Ei s-au întîlnit la Londra, s-au plimbat pe străzi, vorbind despre literatură și despre suferințele celor umili și necăjiți întîlniți pe drum. Atunci au văzut amîndoi o fetiță vînzînd chibrituri și tot atunci Andersen s-a gîndit să scrie despre acea fetiță zgribulită de frig și înfometată. Așa s-a născut celebra povestire a lui Andersen „Fetița cu chibrituri".

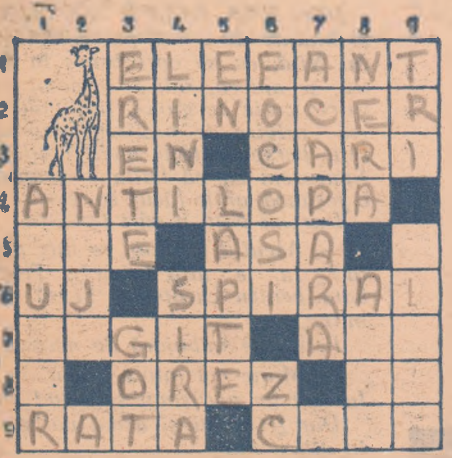
Pe Dickens l-a apropiat de Andersen lumina aceluiași ideal: dovadă cărțile lor.

Acesta e Charles Dickens, marele scriitor englez, de la a cărui naștere se împlinesc, la 7 februarie, 145 de ani. Marile lui lucrări „Oliver Twist", „Nicholas Nickleby", „Magazinul de antichități", „Poveștile de crăciun", „Mica Dorrit", „David Copperfield" etc. ne aduc în față întreg tabloul de abuzuri și de nedreptăți al societății timpului său, împotriva căruia scriitorul a luptat în tot cursul vieții.

N. UNGUREANU

JOCURI

Animale



ORIZONTAL:

1. Animal cu trompă, uriașul animalelor de uscat. 2. Cel african are două coarne pe nas, pe cînd cel indian doar unul singur. 3. Ren fără cap! — Gîndăcei mărunți, dușmani neînduplecați ai lemnului. 4. Animal din savanele africane, zvelt ca o căprioară. 5. Oaie cu lîna nici albă, nici neagră. — Intocmai. 6. Udrea Jianu. — Așa se încolăcește șarpele 7. Pasăre moțată, negricioasă pe spate, dar albă pe burtă; trăiește în lunci și se hrănește cu viermi, moluște sau insecte — Specie de papagali mari din America Centrală și de Sud. 8. Cereală. — Timpul dintre două depuneri de ouă necesar păsărilor de la noi. 9. Palmipedă (cu degetele lipite printr-o pieliță) domestică sau sălbatică. — A prezice răul pe limba găinilor!

VERTICAL:

1. Pasăre de taiga, agent principal în răspîndirea cedrului siberian, deși după nume s-ar părea că răspîndește... alune. 2. Alt nume al cobrei sau al șarpelui cu ochelari. 3. Răpitor de zi, rudă cu șoimul. — Ins aparținînd unui popor migrator. 4. Pește (plural) — „...spinării", cea care împarte animalele în două mari ramuri: vertebrate și nevertebrate. 5. Ca la 3 orizontal. — Produs alimentar de origine animală. 6. Adjectiv denumind o însușire a cailor. — Zece! 7. A lua cu hapca. 8. Rîu în Banat. — Rasă de cai. 9. Jumătate de triton. — Animale nordice, cele mai mari din neamul cerbilor.

DEZLEGAREA JOCULUI „STRĂBĂTÎND OCEANE ȘI CONTINENTE" apărut în numărul trecut

ORIZONTAL:

CARACAS — ALABAMA — LIBAN — PRAGA — ANA — ARATA — AR — URAT — NEVA — MASORI — IREMELI — OS — INAMIC.

VERTICAL:

UMEO — RARA — CALARAȘI — ALIGATORI — RABAT — REN — ABA — ANIMA — CANA — EM — AM — NAVALI — SAHARA — IC.